

MARTYN VAN BEEK
HET VERRAAD
VAN BALI
THRILLER

© 2011 Het Boekenschap

Het verraad van Bali, tweede druk

Meer informatie over dit boek en bestellen van extra exemplaren: www.hetverraadvanbali.nl
www.hetboekenschap.nl

Auteur: Martyn van Beek

Eindredacteur: Tiny Tati

Illustrator: Tony Tati, www.pennestreek.nl

Foto omslag voorzijde: Clare Marie Messent

Foto omslag achterzijde: Jeroen de Jong, www.fotojeroen.nl

Pagina 7: Kiskassend Gedicht, Jana Beranova, Uitgeverij De Geus, 1996

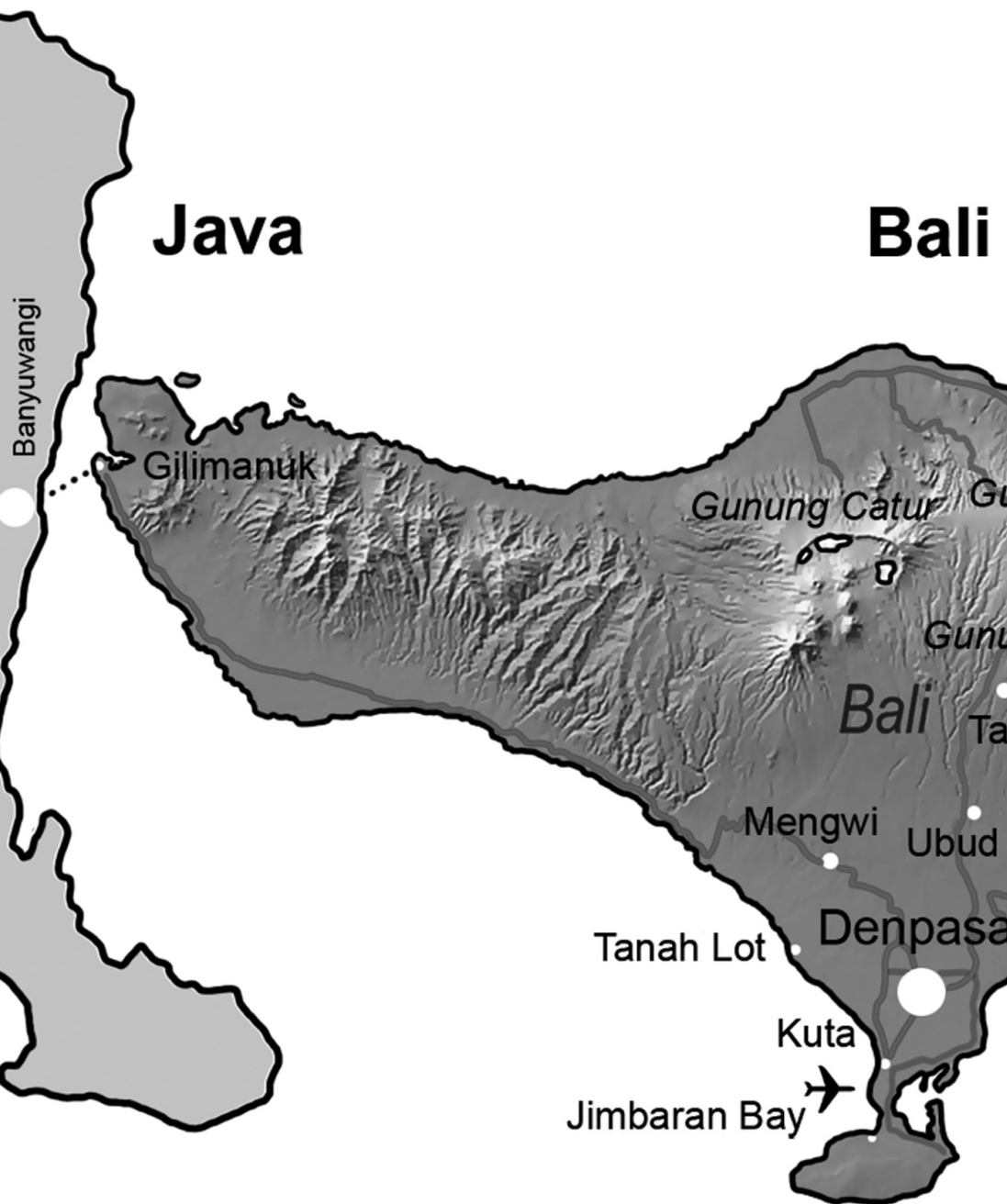
Ontwerp omslag: Gerdien Keijser

Druk: Grafistar, Lichtenvoorde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. De uitgever en auteur zijn niet aansprakelijk voor enige schade, voortvloeiend na het lezen van dit boek. Gelijkenissen met bestaande personen berusten volledig op fictie. Alle rechten voorbehouden.

NUR 332

ISBN 978-94-90085-261 (ebook) ISBN 978-94-90085-094 (hardcopy)

0 20 40
kilometer

Lombok

Gili Eilanden

PROLOG

BALI, 12 OKTOBER 2002

Hoe had ze kunnen weten dat de reis naar het paradijs haar via de hel naar de hemel zou brengen?

Vol verbazing keek ze rond in de Sari Club aan de Jalan Legian in Kuta. Was dit nu de fameuze nachtclub waarover ze al zo veel vrienden en vriendinnen had horen praten?

Stuk voor stuk waren ze enthousiast geweest over het nachtleven op Bali en allemaal hadden ze haar verteld dat ze er echt een keer naartoe moest gaan. Dat hoorde nu eenmaal bij een Australische opvoeding.

Ze keek naar haar vriend en trok haar wenkbrauwen vragend op. Wat zou hij ervan denken? Ze kon het hem niet vragen door de luide muziek. Nieuwsgierig bekeek ze de bezoekers en de rest van de discotheek. Vanaf het begin van de straat was alles al totaal anders dan ze had verwacht. Dit deed niet bepaald denken aan een tropisch paradijs. De Jalan Legian was meer dan een kilometer lang, met aan weerszijden alleen maar bars, discotheken en winkeltjes. Door de straat reden auto's en minibusjes in één lange file. Scooters baanden zich daar weer kriskras een weg doorheen, zonder rekening te houden met het overige verkeer. Het stonk er naar uitlaatgassen, vermengd met etensgeuren uit de vele keukentjes aan de straatkant. Halverwege de Jalan Legian werd het zelfs nog drukker.

Bij de Sari Club zag ze verschillende groepen bezoekers. Voor de club stonden lokale jongemannen op de stoep, of leunden tegen de voorrgevel. Zodra er toeristen voorbij kwamen, probeerden ze hun koopwaar aan de man te brengen. Het aanbod schokte haar: 'Hasj, coke of XTC voor de mooie dame?' Hoewel ze duidelijk met haar vriend was, vroeg iemand hem of hij later op de avond geïnteresseerd was in een mooie, jonge vrouw. Ze kon wel boos worden, maar de jongen die het haar vriend vroeg, leek niet ouder dan een jaar of vijftien en glimlachte ontwapenend toen ze hem verontwaardigd aankeek.

Binnen waren de Indonesische mannen wat ouder. Enkelen kwamen regelrecht uit de sportschool en waren onmiskenbaar de uitsmijters. Er probeerden ook lokale meisjes naar binnen te komen, maar ze kwamen

ondanks hun luide protesten niet langs de spierbundels. Zij mochten wel doorlopen. Zo kwamen ze bij de derde groep bezoekers: toeristen van alle leeftijden. Iedereen leek rechtstreeks afkomstig van het strand. Met het zout nog in de haren en vaak alleen een zwembroek aan, werkten de gebronsde lichamen liters alcohol naar binnen. De meisjes droegen soms nog een T-shirt, maar velen dansten ook gewoon in bikini en op blote voeten. Zelfs op dit tijdstip was het nog bloedheet en glommen de bezoekers van het zweet in de discolampen. Dat deden ze op nummers die jaren geleden in de westerse hitparades hadden gestaan en die werden begeleid door videoclippen op grote schermen aan het plafond. De Sari Club was niet zo groot. Er was alleen een begane grond en het houten plafond met ventilatoren leek lager te hangen dan gebruikelijk.

Het was nog vrij vroeg, iets na half elf. Ze waren als eersten van hun vriendenclub in de Sari. Haar vriend had een biertje voor zichzelf besteld en voor haar een drankje met een oranje gekleurde mix. De ober deed er een deksel op met een rietje. Hierdoor leek het glas op een grote, doorzichtige bidon.

‘Wat is dit?’

Hij wees op de menukaart die achter de bar hing. Jungle Juice, las ze. Dus dit was het drankje waar zo veel schoolvriendinnen dronken van waren geworden.

Ze nam een slok. ‘Bah, wat verschrikkelijk!’

Ze herkende de smaak van brandy, sinaasappelsap en limonadesiroop. Haar vriendinnen hadden haar al verteld dat de eerste slokken vies zouden smaken. Volgens hen goot je het echter naar binnen als limonade, zodra je eenmaal aan de smaak was gewend. Het was het beste drankje voor de meesten hier, want het kostte weinig en je werd er goed dronken van. Ze probeerde zich te ontspannen en zocht de hand van haar vriend. Het was hun eerste vakantie samen en ze hadden zich vandaag afgezonderd van de rest van de groep. Om elf uur zou de rest van het rugbyleftal naar de Sari komen om de eerste avond van de vakantie te vieren.

Ze nam nog een slok en merkte dat het nu inderdaad wel meeviel met de smaak. Wat was dit anders dan de nachtclubs waar ze thuis heen ging. Uren stond ze zich dan voor de spiegel op te maken en allerlei outfits uit te proberen. Ze wist dat ze mooi was met haar lange blonde haar. Niet zo lang geleden was ze een jongen tegengekomen die haar gedachten vanaf dat moment vulde. Ze kneep in zijn hand en prees zichzelf

gelukkig met deze verovering en het feit dat ze nu samen in het paradijs waren. Nou ja, paradijs... Toeristen die halfnaakt dansten op oude discounummers vertegenwoordigden niet helemaal het paradijs dat ze voor ogen had. Ze voelde zich niet helemaal op haar gemak. Voor haar doen zag ze er maar sjofel uit. Geen make-up en alleen een kort, weinig verhullend zomerjurkje dat haar veelbetekende blikken opleverde van elke man die keek. Ze moest er maar aan wennen. Het was deze eenvoud die van deze plek een wereldberoemde uitgaansgelegenheid maakte. Als je hier een medebezoeker aanstootte, mondde dat niet uit in een vechtpartij maar maakte je vrienden voor het leven aan de bar.

Kuta stond bekend als relaxed. Het was een kruising tussen de don't worry-houding van Jamaica en het flitsende van Ibiza. Deze plaats vormde het perfecte einde van een lastige periode in haar privéleven. Het schoolexamen was zwaar geweest en het begin van de nieuwe studie deed haar twijfelen of ze wel de juiste richting had gekozen. Waarom moest je zulke levensbepalende beslissingen nemen terwijl je nog jong was?

De komst van de rest van de groep haalde haar uit haar gedachten. Ze zag dat de mannen zich rond haar vriend verzamelden en een biertje bestelden. De meisjes die waren meegekomen, keken verlangend naar haar vrolijke cocktail. Nadat ook zij het goedje hadden besteld, zongen ze uitbundig mee met 'I come from a land down under'. Toepasselijker kon de muziek bijna niet zijn voor de Australische vakantievierders.

Ze moest lachen om haar vriend, die het hoogste woord had van allemaal, terwijl hij vandaag zo'n lief en bescheiden mannetje was geweest. Samen met zijn maten stond hij stoere verhalen te vertellen over sport, vrouwen en drank. Af en toe keek hij stiekem verontschuldigend naar haar.

De meiden wilden intussen alles weten over het diner waarop hij haar getrakteerd had. Haar verhaal over de sterrenhemel en heldere maan in combinatie met een wit strand, kaarslicht en een tafel aan de branding, maakte de rest van de meiden superjaloers. Stuk voor stuk wierpen ze heimelijk een blik op de jongen die de dingen deed die hun eigen vriend naliet.

Het werd al iets drukker in de club. Mensen van over de hele wereld vierden hun vakantie en genoten van hun tijd weg van huis. Ze moest even denken aan thuis en de ruzie die ze kort voor vertrek met haar

vader had gehad.

‘Je bent nog veel te jong om alleen op vakantie te gaan. En hoe lang ken je hem nu eigenlijk?’

Haar vader was een lieve, maar ouderwetse man. Hij kon nog niet leven met het idee dat hij zijn kleine meisje zou moeten delen met een andere man. Haar vriend had zich keurig voorgesteld en haar moeder had hem een schatje gevonden. Daar dacht haar vader anders over. Hij had zichzelf herkend in de jongen en wist wat voor ideeën jongens op die leeftijd hadden.

Als ze terugkwamen, zou ze haar vader vragen weer eens samen te gaan vissen. Dat hadden ze vaak gedaan toen ze nog een klein meisje was, maar inmiddels waren andere dingen belangrijker en had ze er geen tijd meer voor vrijgemaakt. Ze wist dat haar vader dit uitstapje miste.

Haar vriend kwam naast haar staan om een nieuw biertje voor zichzelf en de jongens te bestellen aan de bar. In het voorbijgaan pakte hij kort haar hand vast en keek haar ondeugend aan.

‘Gaan we al?’, fluisterde hij in haar oor.

Het liep tegen elven, zag ze op de grote klok achter de bar, nog veel te vroeg om naar het hotel te gaan. Ze hoopte dat hij niet nog meer biertjes zou drinken vanavond, want zij had, als ze eenmaal weer op de hotelkamer zouden zijn, heel andere plannen voor de nacht.

Ineens voelden ze de vloer trillen. Er kwam er een zware knal van buiten boven de muziek uit. Wat was dat? Een auto-ongeluk voor de Sari? De jongens besteedden er niet veel aandacht aan, maar zij probeerde uit te vinden waar de mensen bij de ingang nu naar wezen. Discobezoekers aan de andere kant van de bar keken in de richting van de weg. Sommigen liepen naar buiten.

Ze tikte haar vriend, die op de biertjes stond te wachten, op de arm en wees naar de uitgang. ‘Schatje, wat zou daar gebeurd zijn?’

Hij trok een gezicht dat hij het ook niet wist. De commotie bij de uitgang werd groter en groter. Het leek of bezoekers zich liepen op te winden over wat ze buiten zagen. De nieuwsgierigheid overwon het nu en ze pakte de hand van haar vriend vast.

‘Kom, we gaan buiten kijken.’

Het was druk en ze moest zich door de mensenmassa heen wurmen om buiten te komen. De muziek kwam nog steeds met veel decibellen

uit de speakers. Ze kon niet horen wat mensen met elkaar bespraken. Nog een paar meter en ze stond op de stoep van de Jalan Legian.

Ze keek naar de andere kant van de straat en zag nu wat alle commotie veroorzaakte. Aan de overkant was ook een discotheek, Paddy's Pub. Bijna net zo beroemd als de Sari Club, alleen de Sari was iets exclusiever voor Australiërs en de muziek in de Paddy's richtte zich op een jonger publiek. Het feest in de Paddy's leek acuut afgelopen, want uit de ingang kwam een stroom mensen met bebloede gezichten en gescheurde kleding. De meesten van hen waren in tranen en volkomen in paniek. De weg stond vol met mensen die uit de beide clubs kwamen en elkaar probeerden te helpen. Gewonde, jonge mensen zaten op de stoep en anderen probeerden hen eerste hulp te verlenen. Je kon nu ook een brandlucht ruiken en uit de Paddy's zag ze de rook opstijgen. Naar binnen kijken kon niet meer, het leek wel of het gebouw in elkaar was gestort.

Haar vriend wist niet goed wat hij moest doen en keek haar vragend aan. Ze pakte hem goed vast. Allerlei gedachten raasden door haar hoofd. Wat zou er gebeurd zijn? Wat konden ze doen om deze leeftijdsgenoten te helpen? Ze stapte achteruit om plaats te maken voor twee jongens die een hevig bloedend meisje wegdroegen naar enkele taxi's die op een afstand stonden te wachten.

Ze deed nog een pas naar achteren en botste tegen iets aan. Ze zag dat het een witte bestelbus was, die stilstond tussen de Sari en Paddy's bar. Ze pakte haar vriend goed vast en keek hem aan.

'Kunnen we niet beter weggaan?'

Hij gaf geen antwoord, maar keek ontdaan naar het verschrikkelijke schouwspel voor hem.

In de witte bestelbus prevelde een jongeman zijn laatste gebed op. Hij wist dat het einde was genaderd en had zich ermee verzoend. Toch twijfelde hij een seconde voordat hij de knop indrukte die de hoeveelheid explosieven in de bus tot ontploffing zou brengen. Een laatste gedachte diende zich aan. Daarna drukte hij met een trillende vinger de knop in. De bus explodeerde en maakte een hel van het paradijs.

Bart bevond zich op dertienduizend meter hoogte van het Indonesische eiland Java. De dag na zijn besluit om te gaan reizen, was hij een reisbureau binnengelopen en had daar gevraagd naar de mogelijkheden. Zijn wensen waren simpel. Hij wilde meteen vertrekken en misschien een paar tussenstops doen. Australië was zijn hoofddoel.

Tijdens zijn diensttijd in Afghanistan had hij van kennissen, vrienden en collega's ontelbare keren de verhalen gehoord over backpacken in de Australische outback. Met alleen een rugzak vol kleding, een slaapzak, een klein tentje en een goed gevulde bankrekening kon je fantasieus reizen door het immense land. Vrienden maken ging daar vanzelf en dat waren dan ook meteen vrienden voor het leven.

Bart was enthousiast over het idee dat hij dat ook zou gaan doen. Pas als hij tot rust gekomen was en ruim de tijd had gehad om na te denken over zijn ervaringen tijdens zijn diensttijd, zou hij teruggaan naar huis. Dan kon hij misschien een baan zoeken als vertegenwoordiger, zoals eerst zijn plan was geweest.

De vriendelijke medewerkster van het reisbureau had al zijn wensen op een kladblok genoteerd.

‘En ik wil goed kunnen stappen. Is er niet een partyplek op weg naar Australië? Het is zo ver vliegen, kan ik niet ergens een tussenstop maken?’

Het was daarna allemaal zo vanzelfsprekend gegaan. De dame was meteen opgestaan en had hem een brochure onder zijn neus geschoven.

‘Waarom ga je hier niet eerst een week of twee naar toe? Dat is stappen en cultuur ineen. Dit is waar de Australische jongeren naar toe gaan op vakantie. Wie weet ontmoet je zo al wat mensen aan wie je later op reis wat hebt. Met KLM vlieg je er rechtstreeks op en van daaruit kun je weer naar elke bestemming in Australië vliegen.’

Hij had de folder bekeken, maar twijfelde. ‘Dat lijkt me niet een superplek om te feesten. Met al die aanslagen en zo.’

De reisagente had hem lachend aangekeken. ‘Ben je gek. Dat is jaren geleden. Nu is het echt veilig en komen de toeristen weer massaal. Op Bali kun je weer feesten zoals in de jaren voor de aanslagen. Echt waar, op jouw leeftijd is dat het ultieme uitgaanseiland in die regio. Je krijgt er echt geen spijt van.’

Ach, wat maakte het eigenlijk ook uit. Als er maar zon, zee en strand was. Een week of twee relaxen voor hij zou gaan rondreizen leek hem

wel wat. Gelukkig was er over een paar dagen later nog een plaats beschikbaar. Zo kwam het dat hij nu in het blauwe toestel hoog in de wolken zat, met onder zich afwisselend een grote groene deken en dan weer een blauwe.

Hij was nieuwsgierig geworden naar het eiland. Naast hem zaten twee oudere mensen die er een eigen huis hadden. Ze hadden hem al urenlang voorzien van toeristische tips. Een dag voor vertrek had hij snel een paar reisgidsen gekocht van de geplande bestemmingen. Zijn ouders hadden erop gestaan dat hij zich ten minste een beetje zou voorbereiden. Nu hadden ze hun zoon ooit al eens uit staan zwaaien voor een diensttijd in Afghanistan, dus deze reis was er één waar ze zich een stuk minder zorgen om hoefden te maken.

Al meer dan achttien uur, inclusief een tussenstop, zat hij opgesloten in dit kolossale stuk blik. Beleefd had hij alle enthousiaste verhalen van het echtpaar aangehoord. Hij moest wel, want hij kon toch geen kant op. Hij kreeg wel het idee dat het toch goed was geweest dat hij zich had laten ompraten door de dame van het reisbureau.

Al bladerend door de reisgids kreeg hij een heel ander beeld van het eiland dan hij eigenlijk had. Hij had gedacht aan oerwoud, rijstvelden en dorpjes waar de tijd al vijftig jaar stil stond. Maar er was meer, begreep hij ondertussen uit de enthousiaste verhalen. Bali was het ultieme droomeiland, het eiland van de goden. Het was niet zo groot, maar vijftientachtig bij honderdvijfentwintig kilometer en had de vorm van een soort omgekeerde piramide. Er woonden ongeveer drie miljoen mensen, voornamelijk hindoes. Bali was het eiland van de miljoen tempels. Elk huis had wel een eigen exemplaar. Het eiland was ontstaan rondom een paar vulkanen, waarvan de Gunung Agung de grootste was. Op de helling van deze vulkaan lag ook het heiligste complex van de Balinezen, de Pura Besakih. Snel bladerde hij verder naar het meer interessante deel van de gids, het uitgaansleven.

Bali bleek een surferparadijs en had een enorme aantrekkingskracht op jonge Australiërs die overdag gingen surfen en zich 's avonds in het nachtleven stortten. Veruit het populairste deel van het eiland voor toeristen bevond zich rondom het stadje Kuta, naast de hoofdstad Denpasar. Het waren eigenlijk enkele dorpen die aan elkaar waren gegroeid toen projectontwikkelaars alle beschikbare vierkante meters grond gingen volbouwen met hotels en resorts. Het lag direct naast het vliegveld en op aanraden van de dame van het reisbureau had Bart hier zijn ho-

tel geboekt. Er was trouwens niet veel keuze geweest, zo op het laatste moment. Uit de reisgids begreep hij nu dat het inderdaad een logische keuze was om hier te slapen als je voor het nachtleven naar het eiland kwam.

Er klonk een piepje en boven hem sprong het lampje 'riemen vast' aan. De gezagvoerder meldde over de intercom dat hij de daling had ingezet naar vliegveld Ngurah Rai. Nog even en het feest kon beginnen.

'Welkom in het Australisch consulaat, ik stel het erg op prijs dat u vandaag te gast bij ons bent.'

De consul gebaarde met zijn arm dat iedereen kon gaan zitten. Zelf bleef hij nog even staan en liet zijn blik taxerend over zijn gasten gaan, die aan de andere kant van de enorme tafel waren gaan zitten. Aan de ene kant zat zijn eigen staf, aan de andere kant zijn Indonesische genodigden.

'Vrienden, wij maken ons zorgen over de nieuwe terreurdreiging die ons de laatste weken duidelijk is geworden. Wij hebben ons dossier hierover met u gedeeld en zijn nu benieuwd naar uw ideeën hierover. In het verleden hebben wij deze dreigingen genegeerd, of laat ik zeggen, onvoldoende bekeken. We hebben hier allen een zware prijs voor moeten betalen. Zo ver mogen we het nooit meer laten komen. We moeten vanaf nu de handen ineenslaan, samenwerken dus. Ik vraag u vandaag om uw absolute en onvoorwaardelijke medewerking hierin.'

Alex Barthem ging eindelijk zitten. Hij was een ervaren diplomaat en had jarenlange ervaring met dit soort bijeenkomsten. Als consul in Beiroet had hij naam gemaakt door zijn kordate ingrijpen toen Australische burgers het land tijdens een crisis moesten ontvluchten. Dat was in zijn thuisland niet onopgemerkt gebleven en tijdens de opbouwperiode van het nieuwe Irak was hij de coördinator geworden van de opening van de nieuwe ambassade.

De meeste eer had hij echter gekregen door zijn handelen tijdens de aanslagen op Bali in 2002 en 2005. Deze post had hij net aanvaard toen hij geconfronteerd werd met de grootste crisis uit de recente historie van zijn vaderland. Tot op de dag van vandaag spraken de families van overlevenden en slachtoffers zelf vol lof over het optreden van de consul. Hij had er zelfs de hoogste eremedaille van zijn land voor gekregen. Voor Alex waren alle verschrikkelijke ervaringen van destijds een reden om zich volledig in te zetten om nooit meer een herhaling van die